

Van top tot tenen...

Het is zaterdagmorgen, mooi weer. We hebben lekker uitgeslapen, dat wil wel na een week op zee. "Heb jij nog zout?", vraagt manlief, terwijl hij de ijzeren speetjes uit de keukenkast pakt.

"Ja hoor, onderste la," zeg ik en schuif de keukenla voor hem open.

Een uurtje later zitten we buiten. Marco hangt alle poontjes keurig in de kast te drogen en ik kom met een lekker bakkie bij hem zitten.

Visroken, een gezellige bezigheid voor beiden. De geur van de poontjes of de slippies, het knapperende vuurtje, het heerlijke roken, gevolgd door het spannende moment dat je de warme vis gaat proeven. Ja, dat brengt iets teweeg.

Daar moet je ook de tijd voor nemen, de temperatuur in de gaten houden, wat kranten en de kist om te broeien klaarzetten. Een mooie gelegenheid om wat bij te kletsen, de week door te nemen. "Hoe was de vangst, skat, had je een goed stekkie?" en van zijn kant: "Hoe ging het met de patiënten? Was het erg druk?"

Marco opent de deur van de rookkast, hij moppert wat. "Verdikke, er is er ien geborste." Terwijl hij probeert de poot te pakken, valt deze naar beneden in het vuur. Hij grijpt met z'n hand, maar ik reageer: "Ben je nou mal, je verbrandt jezelf nog!" Marco schiet in de lach, maar ik vind het helemaal niet lollig. "Je moet uitkieke, vent."

Maar hij blijft lachen. "Het doet me aan opa Drijver denken," grinnikt hij.

"Hield die ook van vis roken dan?", vraag ik. "Ja, die heeft zoveel vis gegeten!" Marco gebaart met z'n grote armen in het rond. "Het was een zware, lange man en toen hij ouder werd, zat hij alle dagen netten te breien voor het raam. Zijn handen stonden helemaal een beetje krom en in zijn grote, eeltige vingers zaten voren van het aantrekken van het garen.

Op zijn Solex ging hij naar de haven om poontjes en zaterdagmorgens zat hij achter de schutting aan de Kotterstraat bij een groot olievat van 200 liter (van de industriemotor) zijn geluk te beproeven. Ja, hij was goed in vis roken, nog echt op de oude manier met een natte, jute zak over het vat heen. Maar wat gebeurde er op een zaterdagmorgen in oktober?"

Marco grijnst en ik word nieuwsgierig. "Toe, vertel nou."

"Nou, opa zat z'n eigen te verkneukelen, had mooie rooie poontjes in het vat hangen en zat in z'n Manchesterse broek en schipperstrui op een krukje ernaast. Oma en mijn moeder zaten binnen in de achterkamer om de koffie. Maar wat denk je?"

“Opa hoorde een paar ponen naar beneden in het vat vallen. Ja, dat was natuurlijk zonde, de ponen waren gaar en hij pakte gauw de speetjes met de kostelijke, dampende vis eruit en dook naar beneden in het vat!”

“Ja, je moet je voorstellen, die eeltige knuisten konden zo gloeiende kooltjes in de kachel pakken, daar zat hij niet mee, maar wat wil nou het verhaal? Hij bleef met z’n dikke buuk, ja, hij was zeker 140 kilo, vastzitten en rolde met het hele smeulende vat het talud af, de sloot in...!”

Wat een schrik moet het geweest zijn, z’n pet, z’n bril, ja, hoe moest hij zichzelf bevrijden? Achter hem was het landje van de Roemse kerk, deer liepen de koeien van boer Boogaard. Hij riep en skold: “Griet ver geme...!” , maar niemand hoorde hem. Gelukkig doofde het vuur door het slootwater en wist hij zich stukje bij beetje los te maken. Ik had de gezichten van oma en mijn moeder wel eens willen zien, toen hij met een kop vol prut, helemaal onder het kroos en zwart van de kool het pad op kwam lopen naar de bijkeuken! Ha,ha!”

Marco en ik moeten er samen hartelijk om lachen.

“Maar nu moet ik als de bliksem zorgen dat die poontjes van me in de kist komen.” Marco staat op zijn grote, houten klompen voor de rookkast en haalt de speetjes er vlot en behendig uit. “Hier proef maar ’s even.” Hij geeft me een heerlijke, warme poon. Het vel gaat er makkelijk af. “Denk om de graatjes, hè?” Hij duikt in de kast op de bodem. Ik moet lachen, hij kan het niet laten. Het zijn niet alleen de lange armen en benen. Nee, vis vangen en eten, het zit van binnen van de top tot de tenen.....

Erna Drijver-Tuinema

(Op waarheid berustend, juli 2015)

Drie generaties uit de familie:

v.l.n.r.: Marco Drijver, John Drijver (broer), Piet Drijver (vader), Maarten Drijver sr. (opa) en Jan Drijver sr. (oom).

